

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 239

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 16 martie 2006

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
47.	— Lege privind sistemul național de asistență socială	1-8	
302.	— Decret pentru promulgarea Legii privind sistemul național de asistență socială	9	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 63 din 2 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 184 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	9-11		
		Decizia nr. 141 din 21 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	12-13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		58. — Ordin al ministrului economiei și comerțului pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului economiei și comerțului nr. 742/2004 privind aprobarea Sistemului de monitorizare a calității benzinei și motorinei	13-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind sistemul național de asistență socială

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta lege reglementează organizarea, funcționarea și finanțarea sistemului național de asistență socială în România.

Art. 2. — (1) Sistemul național de asistență socială reprezintă ansamblul de instituții și măsuri prin care statul, prin autoritățile administrației publice centrale și locale, colectivitatea locală și societatea civilă intervin pentru

prevenirea, limitarea sau înlăturarea efectelor temporare ori permanente ale unor situații care pot genera marginalizarea sau excluderea socială a persoanei, familiei, grupurilor ori comunităților.

(2) Asistența socială, componentă a sistemului național de protecție socială, cuprinde serviciile sociale și prestațiile sociale acordate în vederea dezvoltării capacităților individuale sau colective pentru asigurarea nevoilor sociale, creșterea calității vieții și promovarea principiilor de coeziune și incluziune socială.

Art. 3. — (1) În vederea promovării procesului de incluziune socială, prezenta lege reglementează coordonarea și organizarea unitară a sistemului de servicii sociale și prestații sociale.

(2) Scopul prezentei reglementări este de a crea condițiile necesare implementării măsurilor și acțiunilor sociale pentru garantarea dreptului fiecărei persoane aflate într-o situație de nevoie socială, datorată unor motive de natură economică, fizică, psihică sau socială, de a beneficia de servicii sociale și prestații sociale.

Art. 4. — În vederea garantării accesului egal la drepturile prevăzute de legislația în vigoare, sistemul de asistență socială se întemeiază pe următoarele principii generale:

a) **universalitatea**, potrivit căruia fiecare persoană are dreptul la asistență socială în condițiile prevăzute de lege;

b) **respectarea demnității umane**, potrivit căruia fiecărei persoane îi este garantată dezvoltarea liberă și deplină a personalității;

c) **solidaritatea socială**, potrivit căruia comunitatea participă la sprijinirea persoanelor care nu își pot asigura nevoile sociale, pentru menținerea și întărirea coeziunii sociale;

d) **parteneriatul**, potrivit căruia autoritățile administrației publice centrale și locale, instituțiile de drept public și privat, structurile asociative, precum și instituțiile de cult recunoscute de lege cooperează în vederea acordării serviciilor sociale;

e) **subsidiaritatea**, potrivit căruia, în situația în care persoana sau familia nu își poate asigura integral nevoile sociale, intervin colectivitatea locală și structurile ei asociative și, complementar, statul;

f) **participarea beneficiarilor**, potrivit căruia beneficiarii măsurilor și acțiunilor de asistență socială contribuie activ la procesul de decizie și de acordare a acestora;

g) **transparența**, potrivit căruia se asigură creșterea gradului de responsabilitate a administrației publice centrale și locale față de cetățean, precum și stimularea participării active a beneficiarilor la procesul de luare a deciziilor;

h) **nediscriminarea**, potrivit căruia accesul la drepturile de asistență socială se realizează fără restricție sau preferință față de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, categorie socială, opinie, sex ori orientare sexuală, vârstă, apartenență politică, dizabilitate, boală cronică necontagioasă, infectare HIV sau apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop ori ca efect restrângerea folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Art. 5. — În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) **procesul de incluziune socială** reprezintă setul de măsuri și acțiuni multidimensionale din domeniile protecției sociale, ocupării forței de muncă, locuirii, educației,

sănătății, informării—comunicării, mobilității, securității, justiției și culturii, destinate combaterii excluziunii sociale;

b) **nevoia socială** reprezintă ansamblul de cerințe indispensabile fiecărei persoane pentru asigurarea condițiilor de viață, în vederea integrării sociale;

c) **prestațiile sociale** sunt măsuri de redistribuție financiară destinate persoanelor sau familiilor care întrunesc condițiile de eligibilitate prevăzute de lege;

d) **serviciile sociale** reprezintă ansamblul complex de măsuri și acțiuni realizate pentru a răspunde nevoilor sociale ale persoanelor, familiilor, grupurilor sau comunităților, în vederea prevenirii și depășirii unor situații de dificultate, vulnerabilitate ori dependență, pentru creșterea calității vieții și promovarea coeziunii sociale; serviciile sociale se pot organiza în forme diverse, stabilite prin nomenclatorul serviciilor sociale;

e) **furnizorii de servicii sociale** sunt persoanele fizice sau juridice, de drept public ori privat, care acordă servicii sociale în condițiile prevăzute de lege;

f) **așezământul** reprezintă amplasamentul social organizat pentru desfășurarea serviciilor sociale și a altor activități de interes obștesc;

g) **colectivitatea locală** reprezintă totalitatea locuitorilor dintr-o unitate administrativ-teritorială, cu interese, credințe sau norme de viață comune;

h) **comunitatea locală** reprezintă membrii organizați ai colectivității locale, formele de asociere a acestora, instituțiile administrației publice locale, precum și alte instituții publice ori private din domeniul educației, sănătății sau altele asemenea;

i) **acreditarea** reprezintă procesul prin care furnizorul de servicii sociale își demonstrează propria capacitate funcțională, organizațională și administrativă în acordarea serviciilor sociale, cu condiția respectării standardelor de calitate în vigoare, iar statul recunoaște competența acestuia de a acorda servicii sociale;

j) **standardele generale și specifice de calitate** reprezintă ansamblul de norme pe baza cărora sunt evaluate și monitorizate activitatea furnizorilor și calitatea serviciilor sociale acordate;

k) **ancheta socială** este o metodă de investigație întemeiată pe diferite tehnici de culegere și de prelucrare a informației, în scopul analizei situației sociale și economice a persoanelor, familiilor, grupurilor sau comunităților, având rol de diagnostic social;

l) **dezvoltarea comunitară** reprezintă procesul prin care o comunitate își identifică anumite probleme prioritare, se implică și cooperează în rezolvarea lor, folosind preponderent resurse interne;

m) **societatea civilă** este formată din persoane asociate sub diferite forme, pe baza unor interese comune, și care își dedică timpul, cunoștințele și experiența pentru a-și promova și apăra drepturile și interesele; formele asociative pot fi, în principal, asociații și fundații, organizații sindicale

și patronale, organizații culturale și de cult, precum și grupuri comunitare informale.

Art. 6. — (1) Statul, prin autoritățile administrației publice centrale și locale, își asumă responsabilitatea de realizare a măsurilor și acțiunilor prevăzute în actele normative privind prestațiile sociale și serviciile sociale.

(2) Autoritățile administrației publice centrale asigură transferul atribuțiilor și al mijloacelor financiare necesare către autorități ale administrației publice locale și societatea civilă, inclusiv către instituțiile de cult recunoscute de lege.

CAPITOLUL II

Dreptul la asistență socială

Art. 7. — (1) Dreptul la asistență socială este garantat, în condițiile legii, pentru toți cetățenii români care au domiciliul sau reședința în România, fără nici un fel de discriminare.

(2) Cetățenii altor state, apatrizii, precum și orice altă persoană care a dobândit o formă de protecție și care are domiciliul sau reședința în România au dreptul la asistență socială, în condițiile legislației române și ale acordurilor și tratatelor la care România este parte.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1) și (2) au dreptul de a fi informate asupra conținutului și modalităților de acordare a măsurilor și acțiunilor de asistență socială.

Art. 8. — (1) Drepturile la asistență socială se acordă la cerere sau din oficiu, după caz, în conformitate cu prevederile legii.

(2) Serviciile sociale și prestațiile sociale se acordă în funcție de situația persoanei sau familiei, în conformitate cu legislația în vigoare.

Art. 9. — Drepturile la asistență socială se acordă în condițiile prevăzute de legile speciale care le reglementează.

CAPITOLUL III

Sistemul de servicii și prestații sociale

SECȚIUNEA 1

Serviciile sociale

Art. 10. — (1) Serviciile sociale pot fi servicii primare și servicii specializate.

(2) *Serviciile sociale primare* sunt măsuri și acțiuni de proximitate și prevenție acordate în comunitate, în scopul identificării și limitării situațiilor de risc în care se poate afla la un moment dat persoana, familia sau grupul.

(3) *Serviciile sociale specializate* sunt măsurile de suport și asistență care au ca scop menținerea, refacerea sau dezvoltarea capacităților persoanei ori familiei, aflată în situații specifice de vulnerabilitate sau de risc de excludere socială, și sunt acordate de personal calificat și specializat.

Art. 11. — (1) Furnizarea serviciilor sociale se organizează într-un sistem descentralizat, la nivelul comunităților locale, pentru a răspunde cât mai adecvat

nevoilor sociale identificate, tipologiei potențialilor beneficiari și condițiilor particulare în care aceștia se află.

(2) Sistemul de servicii sociale se reglementează prin legi speciale.

Art. 12. — (1) Furnizorii de servicii sociale pot organiza și acorda servicii sociale, cu sau fără găzduire, după cum urmează:

- a) în comunitate;
- b) la domiciliul beneficiarului;
- c) în centre de zi și centre rezidențiale, publice sau private.

(2) *Centrele de zi și rezidențiale* reprezintă așezăminte în care serviciile sociale sunt acordate de personal calificat și care dispun de infrastructura adecvată furnizării acestora; în centrele rezidențiale persoana este găzduită mai mult de 24 de ore.

(3) Serviciile sociale se pot organiza în forme diverse, stabilite prin nomenclatorul serviciilor sociale, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 13. — (1) Serviciile sociale sunt acordate de furnizori de servicii sociale care sunt persoane fizice sau juridice, de drept public ori privat.

(2) Furnizorii de servicii sociale și serviciile sociale acordate se acreditează în condițiile prevăzute de lege.

(3) Furnizorii de servicii sociale acreditați, precum și serviciile sociale acordate de aceștia se înregistrează în registrul electronic unic, organizat la nivel național pe baza ordinului ministrului muncii, solidarității sociale și familiei.

Art. 14. — (1) Asigurarea calității serviciului social se realizează prin respectarea standardelor generale și specifice de calitate, aprobate prin ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei.

(2) Respectarea standardelor de calitate este supusă unui proces de evaluare și monitorizare.

(3) Metodologia de evaluare și monitorizare a îndeplinirii de către furnizori a standardelor de calitate se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 15. — Furnizorii de servicii sociale acreditați pot încheia convenții de parteneriat sau contracte pentru acordarea serviciilor sociale.

Art. 16. — Serviciile sociale sunt organizate într-un sistem flexibil, multidisciplinar și coordonat și pot fi furnizate în sistem integrat cu serviciile de sănătate, învățământ, locuire, ocupare a forței de muncă și altele asemenea, în funcție de complexitatea situației.

SECȚIUNEA a 2-a

Prestațiile sociale

Art. 17. — (1) Prestațiile sociale reprezintă transferuri financiare și cuprind: alocații familiale, ajutoare sociale, indemnizații și facilități.

(2) Alocațiile familiale se acordă familiilor și au în vedere nașterea, educația și întreținerea copiilor.

(3) Ajutoarele sociale se acordă persoanelor sau familiilor aflate în dificultate și ale căror venituri sunt

insuficiente pentru acoperirea nevoilor minime de viață, evaluate prin anchetă socială, precum și prin alte instrumente specifice.

(4) Indemnizațiile și facilitățile se acordă persoanelor pentru favorizarea incluziunii sociale și asigurării unei vieți autonome; indemnizațiile cu caracter reparatoriu se acordă persoanelor și, după caz, familiilor acestora, care au suferit daune în urma unor evenimente sociopolitice sau legate de catastrofe și calamități naturale, recunoscute prin lege.

Art. 18. — Principalele criterii pe baza cărora se acordă prestațiile sociale sunt următoarele:

- a) evaluarea contextului familial;
- b) veniturile solicitantului sau ale familiei acestuia;
- c) condițiile de locuire;
- d) starea de sănătate și gradul de dependență.

Art. 19. — (1) Statul acordă prestațiile sociale prin autoritățile administrației publice centrale sau locale, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

(2) Prestațiile sociale se acordă în bani sau în natură, din bugetul de stat ori, după caz, din bugetul local, și sunt reglementate prin legi speciale.

CAPITOLUL IV

Personalul din sistemul de asistență socială

Art. 20. — (1) În domeniul asistenței sociale activează personal de specialitate în asistență socială, precum și personal cu diverse calificări și competențe.

(2) Formarea personalului de specialitate în asistență socială se realizează în instituții de învățământ de stat și private, care funcționează în condițiile legii, precum și în procesul de formare continuă.

(3) Personalul implicat în furnizarea serviciilor sociale își desfășoară activitatea în conformitate cu statutul profesiei, al dispozițiilor Codului muncii, precum și al altor dispoziții legale, după caz.

Art. 21. — (1) Serviciile sociale sunt furnizate de asistenți sociali, precum și de persoane cu diverse calificări și competențe, specifice domeniului de intervenție.

(2) În procesul de furnizare a serviciilor sociale se pot implica, alături de personalul prevăzut la alin. (1), membri de familie, alte persoane fizice, precum și voluntari, în condițiile legii.

(3) În funcție de complexitatea și de forma de organizare, serviciile sociale sunt acordate de echipe pluridisciplinare.

(4) Coordonarea echipelor pluridisciplinare, precum și a activităților legate de soluționarea cazului social se realizează de managerul de caz sau de responsabilul de caz.

Art. 22. — Personalul care activează în domeniul asistenței sociale are obligația:

- a) să își desfășoare activitatea în conformitate cu legislația în vigoare;
- b) să asigure confidențialitatea informațiilor obținute în exercitarea profesiei;
- c) să respecte intimitatea beneficiarilor;

d) să respecte libertatea beneficiarului de a alege serviciile sociale și furnizorii de servicii sociale;

e) să respecte etica profesională;

f) să implice activ beneficiarii de servicii sociale și, după caz, familiile acestora în procesul decizional și de acordare a serviciilor sociale;

g) să respecte demnitatea și unicitatea persoanei.

Art. 23. — (1) Unele categorii ale personalului din sistemul public de asistență socială pot beneficia de sporuri la salariul de bază, în funcție de condițiile specifice de activitate.

(2) Categoriile de personal, condițiile de acordare și nivelul sporurilor prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL V

Organizarea și funcționarea sistemului național de asistență socială

SECȚIUNEA 1

Administrația publică centrală

Art. 24. — (1) Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei este autoritatea publică centrală care elaborează politica de asistență socială și promovează drepturile familiei, copilului, persoanelor vârstnice, persoanelor cu handicap și ale oricăror alte persoane aflate în nevoie.

(2) Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei stabilește strategia națională și sectorială de dezvoltare în domeniul social, coordonează și monitorizează implementarea acestora, susține financiar și tehnic programele sociale și exercită controlul asupra acordării serviciilor sociale și prestațiilor sociale. În elaborarea strategiei naționale și sectoriale, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei se consultă cu autoritățile publice centrale și locale care au responsabilități în finanțarea și acordarea serviciilor sociale, precum și cu reprezentanți ai societății civile cu activități în domeniu.

(3) În domeniul protecției copilului, familiei și a persoanelor cu handicap funcționează organe și instituții de specialitate, organizate la nivel de autorități sau agenții naționale, subordonate Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, înființate prin lege.

(4) În exercitarea atribuțiilor sale, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei colaborează cu celelalte ministere și organe de specialitate din subordinea Guvernului, cu alte instituții publice și cu organisme de drept privat.

(5) Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei poate constitui structuri executive sau consultative în scopul implementării și monitorizării politicilor sociale, precum și a programelor de dezvoltare în domeniu.

Art. 25. — În vederea realizării rolului său în domeniul asistenței sociale, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei îndeplinește următoarele funcții:

a) de autoritate de stat, prin care se asigură exercitarea controlului aplicării unitare și respectării reglementărilor legale în domeniu;

b) de strategie, prin care se stabilesc obiectivele și direcțiile prioritare de dezvoltare a sistemului de asistență socială, în concordanță cu politicile sociale stabilite de Guvern;

c) de reglementare, prin care se asigură elaborarea cadrului normativ și instituțional necesar pentru realizarea obiectivelor strategice în domeniul asistenței sociale;

d) de reprezentare, prin care se asigură, în numele statului român, reprezentarea pe plan intern și extern;

e) de coordonare, prin care se asigură funcționarea unitară și eficientă a sistemului de asistență socială;

f) de armonizare, prin care se asigură transpunerea reglementărilor Uniunii Europene în legislația națională;

g) de administrare, prin care se asigură gestionarea resurselor umane, materiale și financiare, conform legii;

h) de mediere socială, prin care se asigură soluționarea pe cale amiabilă a contestațiilor.

Art. 26. — În domeniul asistenței sociale, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) elaborează politici și programe de dezvoltare unitară în domeniu;

b) stabilește obiectivele prioritare și direcțiile de acțiune ale politicilor din domeniul asistenței sociale;

c) elaborează proiecte de acte normative, norme metodologice și alte reglementări privitoare la organizarea, funcționarea și dezvoltarea sistemului de asistență socială;

d) inițiază și susține proiecte-pilot pentru implementarea programelor din domeniul asistenței sociale;

e) monitorizează și evaluează sistemul de servicii sociale și prestații sociale;

f) finanțează sau, după caz, finanțează în parteneriat programe din domeniul asistenței sociale;

g) elaborează, propune și monitorizează indicatorii sociali din domeniu;

h) dezvoltă instrumente și metodologii necesare asigurării calității serviciilor sociale;

i) inițiază și asigură participarea la programe de formare profesională în domeniu;

j) reglementează și organizează un sistem unic și coerent de acreditare în domeniul serviciilor sociale.

Art. 27. — Aplicarea unitară, la nivel teritorial, a legislației și a strategiilor naționale din domeniul asistenței sociale este asigurată de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, prin structurile sale deconcentrate.

Art. 28. — (1) Se înființează Observatorul Social, instituție publică cu personalitate juridică, ce funcționează ca organ de specialitate în directa coordonare a Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

(2) Observatorul Social are drept scop eficientizarea procesului de elaborare și implementare a politicilor sociale la nivel național.

(3) Organizarea, funcționarea și finanțarea Observatorului Social se stabilesc prin lege, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

Art. 29. — (1) Se înființează Inspekția Socială, ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, aflat în subordinea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

(2) Inspekția Socială are ca scop controlul implementării legislației în domeniu, precum și inspectarea activității instituțiilor publice și private, responsabile cu furnizarea prestațiilor și serviciilor sociale.

(3) Organizarea, funcționarea și finanțarea Inspekției Sociale se stabilesc prin lege, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

Art. 30. — (1) Se înființează Agenția Națională pentru Prestații Sociale, ca organ de specialitate cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu scopul creării unui sistem unitar privind administrarea procesului de acordare a prestațiilor sociale.

(2) În vederea îndeplinirii atribuțiilor care îi revin, Agenția Națională pentru Prestații Sociale își desfășoară activitatea prin structuri organizate în fiecare municipiu, reședință de județ, precum și în municipiul București.

(3) Structurile organizate conform prevederilor alin. (2) pot înființa filiale locale, cu sau fără personalitate juridică, în funcție de numărul și de categoriile de persoane beneficiare, precum și de complexitatea activității la nivel teritorial.

(4) Organizarea, funcționarea și finanțarea Agenției Naționale pentru Prestații Sociale se stabilesc prin lege, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

SECȚIUNEA a 2-a

Administrația publică locală

Art. 31. — (1) Pentru asigurarea aplicării politicilor sociale în domeniul protecției copilului, familiei, persoanelor vârstnice, persoanelor cu handicap, precum și altor persoane, grupuri sau comunități aflate în nevoie socială, autoritățile administrației publice locale înființează și organizează servicii publice de asistență socială.

(2) Autoritățile administrației publice locale răspund de înființarea, organizarea și furnizarea serviciilor sociale.

Art. 32. — Consiliile județene înființează și organizează, în subordinea lor, serviciul public de asistență socială, la nivel de direcție generală, cu următoarele atribuții principale:

a) elaborează și implementează strategiile și planurile de acțiune la nivel județean, în concordanță cu strategiile și planurile naționale de acțiune în domeniu, precum și cu programul propriu de dezvoltare comunitară;

b) inițiază și aplică măsuri de prevenire și combatere a situațiilor de marginalizare și excludere socială și asigură soluționarea urgențelor sociale;

c) coordonează înființarea, organizarea și furnizarea serviciilor sociale, în concordanță cu nevoia socială identificată, asigurând o acoperire echitabilă a dezvoltării acestora pe întreg teritoriul județului, și acordă sprijin financiar și tehnic pentru susținerea acestora;

d) propune înființarea și administrează serviciile sociale specializate, direct sau în parteneriat, ori prin contractare cu alte autorități și instituții publice și private, forme de asociere a societății civile, inclusiv cu instituții de cult recunoscute de lege, implicate în derularea programelor de asistență socială;

e) acordă sprijin autorităților locale, în scopul dezvoltării și organizării serviciilor sociale;

f) asigură activitățile de informare, formare și consiliere, în vederea creșterii performanței serviciilor publice de asistență socială de la nivelul consiliilor locale ale municipiilor, orașelor și comunelor;

g) monitorizează și evaluează serviciile sociale înființate și administrate;

h) elaborează și implementează proiecte cu finanțare națională și internațională în domeniu;

i) acordă asistență tehnică necesară pentru crearea și formarea structurilor comunitare consultative, ca formă de sprijin în activitatea de asistență socială;

j) elaborează și propune consiliului județean proiectul de buget anual pentru susținerea serviciilor sociale și a altor măsuri de asistență socială, în conformitate cu planul de acțiune propriu.

Art. 33. — (1) Consiliile locale ale municipiilor, orașelor și comunelor înființează, în subordinea lor, serviciul public de asistență socială, la nivel de direcție sau, după caz, serviciu, cu următoarele atribuții principale:

a) identifică nevoile sociale ale comunității și le soluționează în condițiile legii;

b) răspunde de înființarea, organizarea și furnizarea serviciilor sociale primare;

c) dezvoltă și gestionează servicii sociale specializate, după caz, în condițiile legii;

d) încheie convenții de parteneriat și inițiază programe de colaborare cu alte autorități locale, instituții publice și private, structuri asociative, precum și cu instituții de cult recunoscute de lege, pentru furnizarea serviciilor sociale dezvoltate, în conformitate cu nevoile locale identificate și cu prevederile planului județean de acțiune;

e) furnizează informațiile și datele solicitate de serviciul public de asistență socială județean, precum și de autoritățile publice centrale cu responsabilități în domeniu;

f) elaborează și implementează proiecte cu finanțare națională și internațională în domeniu;

g) elaborează și propune consiliului local al municipiului, orașului sau comunei proiectul de buget anual pentru susținerea serviciilor sociale și a altor măsuri de asistență socială, în conformitate cu planul de acțiune propriu.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la același alineat, consiliile

locale și primăriile de la nivelul comunelor, care nu dispun de capacitatea și resursele necesare înființării unui serviciu public de asistență socială, angajează personal cu competențe în domeniul asistenței sociale, cu contract individual de muncă.

Art. 34. — Consiliul General al Municipiului București înființează și organizează în subordinea sa Serviciul public de asistență socială la nivel de direcție generală, cu următoarele atribuții principale:

a) elaborează strategiile de dezvoltare și planurile de acțiune în domeniul asistenței sociale pentru municipiul București și asigură o dezvoltare unitară și echitabilă a serviciilor sociale la nivelul întregii capitale;

b) identifică și evaluează nevoile sociale, categoriile de beneficiari și tipurile de servicii sociale dezvoltate la nivelul municipiului București;

c) colaborează cu serviciile publice de asistență socială de la nivelul sectoarelor, precum și cu formele de asociere ale societății civile, în vederea organizării și dezvoltării serviciilor sociale în mod echitabil, pe întreg teritoriul municipiului București;

d) avizează proiectele de servicii sociale, inițiate la nivelul sectoarelor municipiului București, privind conformitatea acestora cu strategia municipală de dezvoltare în domeniu;

e) inițiază și aplică programe de prevenire și combatere a situațiilor de marginalizare și excludere socială, asigură soluționarea urgențelor sociale și dezvoltă proiecte de servicii sociale destinate, în principal, categoriilor de persoane ale căror nevoi nu sunt acoperite de serviciile create la nivelul sectoarelor municipiului București, cum ar fi centre-pilot, centre de tranzit și altele asemenea;

f) creează sistemul informațional managerial necesar implementării activităților de evaluare, monitorizare și comunicare în domeniu;

g) furnizează datele și informațiile solicitate de autoritățile administrației publice centrale;

h) elaborează și propune Consiliului General al Municipiului București proiectul de buget anual pentru susținerea serviciilor sociale și a altor măsuri de asistență socială, în conformitate cu planul de acțiune propriu.

Art. 35. — Consiliile locale ale sectoarelor municipiului București înființează și organizează în subordinea lor serviciul public de asistență socială, la nivel de direcție generală, cu următoarele atribuții principale:

a) identifică nevoile sociale din raza sectorului și le soluționează, în condițiile legii;

b) elaborează, implementează, monitorizează și evaluează planurile de acțiune în domeniul asistenței sociale, în concordanță cu nevoile proprii de dezvoltare, precum și cu strategiile și planurile de dezvoltare naționale și ale municipiului București;

c) răspunde de înființarea, organizarea și furnizarea serviciilor sociale primare și specializate, în condițiile legii;

d) încheie convenții de parteneriat și inițiază programe de colaborare cu alte autorități locale, instituții publice și private, structuri asociative, precum și cu instituții de cult recunoscute de lege, pentru furnizarea serviciilor sociale dezvoltate, în conformitate cu nevoile locale identificate și cu prevederile planului de acțiune al municipiului București;

e) furnizează datele și informațiile solicitate de Serviciul public de asistență socială al municipiului București, precum și de autoritățile publice centrale cu responsabilități în domeniu;

f) monitorizează și evaluează serviciile sociale înființate și administrate;

g) inițiază și aplică programe de prevenire și combatere a situațiilor de marginalizare și excludere socială și asigură soluționarea urgențelor sociale;

h) elaborează și implementează proiecte cu finanțare națională și internațională în domeniu;

i) elaborează și propune consiliului local al sectorului municipiului București proiectul de buget anual, pentru susținerea serviciilor sociale și a altor măsuri de asistență socială, în conformitate cu planul de acțiune propriu.

Art. 36. — Modelul regulamentelor de organizare și funcționare ale serviciilor publice de asistență socială de la nivelul administrației publice locale se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei și a Ministerului Administrației și Internelor.

CAPITOLUL VI

Finanțarea prestațiilor sociale și a serviciilor sociale

Art. 37. — (1) Asistența socială se finanțează, în principal, din fonduri alocate de la bugetul de stat sau de la bugetele locale.

(2) Modul de finanțare a asistenței sociale se stabilește prin legile speciale care reglementează acordarea de prestații sociale și furnizarea serviciilor sociale.

Art. 38. — (1) Finanțarea serviciilor sociale din sursele publice se face pe principiile concurenței și al eficienței.

(2) Autoritățile administrației publice centrale sau locale pot contracta servicii sociale în condițiile legii.

Art. 39. — De la bugetul de stat se asigură:

a) finanțarea prestațiilor sociale reglementate prin legi speciale;

b) finanțarea programelor de interes național, elaborate pe baza programelor județene și ale Consiliului General al Municipiului București, în scopul înființării, dezvoltării și susținerii serviciilor sociale;

c) funcționarea și administrarea instituțiilor publice cu atribuții în domeniul asistenței sociale, aflate în subordinea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei;

d) acordarea de subvenții în vederea dezvoltării serviciilor sociale și a asigurării funcționării acestora;

e) finanțarea în parteneriat a serviciilor sociale pentru asigurarea continuității serviciului, în conformitate cu nevoia socială și cu principiul subsidiarității;

f) finanțarea proiectelor-pilot pentru implementarea programelor din domeniul asistenței sociale.

Art. 40. — (1) De la bugetele județelor, bugetele locale ale sectoarelor municipiului București și de la bugetul municipiului București se alocă fonduri pentru:

a) finanțarea serviciilor sociale organizate la nivelul județului, al sectoarelor municipiului București și al municipiului București;

b) finanțarea prestațiilor sociale stabilite prin hotărâri ale consiliilor județene, ale Consiliului General al Municipiului București, ale consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, ale municipiilor, ale orașelor și ale comunelor sau prin legi speciale, după caz.

(2) De la bugetele județelor se poate asigura finanțarea în parteneriat a serviciilor sociale dezvoltate la nivelul municipiilor, orașelor și comunelor.

(3) De la bugetele locale ale municipiilor, orașelor și comunelor se asigură finanțarea:

a) serviciilor sociale realizate de consiliile locale, singure sau în parteneriat cu formele de asociere ale societății civile;

b) ajutoarelor sociale și facilităților acordate pe plan local.

(4) Consiliile locale de la toate nivelurile administrației publice locale au obligația să prevadă în bugetele proprii, distinct, fondurile necesare pentru servicii sociale și prestații sociale, stabilite prin legi speciale și hotărâri ale consiliilor locale.

Art. 41. — (1) La finanțarea serviciilor sociale sunt utilizate și sume provenite din venituri proprii, din donații, sponsorizări sau din alte contribuții din partea unor persoane fizice ori juridice, din țară și din străinătate, precum și din alte surse, cu respectarea legislației în domeniu.

(2) În funcție de venituri, persoanele beneficiare contribuie la finanțarea acordării serviciilor sociale, conform legii.

(3) Sumele încasate drept contribuții, în condițiile alin. (2), se utilizează pentru finanțarea serviciilor sociale.

Art. 42. — (1) Furnizorii de servicii sociale pot dezvolta activități lucrative numai pentru autofinanțarea serviciilor sociale acordate.

(2) Veniturile obținute din activitățile prevăzute la alin. (1) se utilizează și pentru lucrări de modernizare, reamenajare și renovare a centrelor prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. c).

Art. 43. — Actualizarea sau corectarea cuantumului prestațiilor sociale reglementate prin legi speciale se realizează anual, cu indicele prețurilor de consum, prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL VII

Jurisdicția sistemului național de asistență socială

Art. 44. — (1) Cererea pentru acordarea prestațiilor sociale se înregistrează la serviciul public de asistență

socială din subordinea consiliilor locale sau, în situația prevăzută la art. 33 alin. (2), la primăria comunei în a cărei rază își are domiciliul sau reședința persoana solicitantă.

(2) După caz, cererea se poate înregistra la structurile deconcentrate ale Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei sau la serviciul public de asistență socială organizat în subordinea consiliului județean, respectiv în subordinea Consiliului General al Municipiului București.

(3) Cererea pentru acordarea serviciilor sociale se înregistrează la furnizorul de servicii sociale, public sau privat, după caz.

(4) Procedura de înregistrare și soluționare a cererii de acordare a serviciilor sociale și a prestațiilor sociale se reglementează prin legi speciale.

Art. 45. — (1) Dreptul la prestații sociale se stabilește prin decizia structurilor deconcentrate ale Agenției Naționale pentru Prestații Sociale.

(2) În situația în care sunt îndeplinite condițiile legale, plata prestațiilor sociale se efectuează începând cu luna următoare depunerii cererii.

(3) Încetarea plății se face începând cu luna următoare celei în care nu mai sunt îndeplinite condițiile de eligibilitate.

Art. 46. — (1) Decizia de stabilire a dreptului la servicii sociale și prestații sociale poate fi contestată la Comisia de mediere socială.

(2) Comisia de mediere socială este obligată să se pronunțe în cel mult 30 de zile de la data înregistrării cererii de mediere.

(3) Deciziile Comisiei de mediere socială pot fi atacate în termen de 30 de zile de la data emiterii lor, potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Art. 47. — (1) Comisia de mediere socială este organizată și funcționează în aparatul structurilor deconcentrate ale Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei de mediere socială se aprobă prin ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
DAN RADU RUȘANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 8 martie 2006.
Nr. 47.

Art. 48. — Cererile adresate instanțelor judecătorești pentru soluționarea litigiilor în legătură cu acordarea serviciilor sociale și a prestațiilor sociale sunt scutite de taxa judiciară de timbru.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 49. — (1) Începând cu data de 1 ianuarie 2008, gestiunea și plata prestațiilor sociale se asigură de Agenția Națională pentru Prestații Sociale.

(2) În perioada 2006—2008, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei testează modalitatea de organizare și funcționare a sistemului de administrare și gestionare a prestațiilor sociale la nivelul unor centre-pilot și va constitui baza națională de date.

Art. 50. — Începând cu data de 1 ianuarie 2007, Inspekția Socială preia atribuțiile și responsabilitățile referitoare la inspecție, precum și personalul aferent de la Autoritatea Națională pentru Persoane cu Handicap și de la Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului.

Art. 51. — (1) În termen de un an de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei elaborează modificările și completările corespunzătoare la actele normative în vigoare din domeniul asistenței sociale.

(2) Până la elaborarea modificărilor și completărilor prevăzute la alin. (1), actele normative în vigoare la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor aplica în continuare, cu excepția dispozițiilor care contravin prevederilor prezentei legi.

Art. 52. — (1) Dispozițiile art. 28, 29 și 30 se vor aplica la datele prevăzute de legile speciale.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 705/2001 privind sistemul național de asistență socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 814 din 18 decembrie 2001, precum și orice alte dispoziții contrare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
pentru promulgarea Legii privind sistemul național
de asistență socială

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind sistemul național de asistență socială și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 7 martie 2006.
 Nr. 302.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A N r. 63 din 2 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 184 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sepe Instalcom” — S.R.L. din Orăștie în Dosarul nr. 3.875/2005 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că dispozițiile legale criticate instituie un caz de suspendare a procedurii administrative similar celui prevăzut în art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă. Cu privire la aceste din urmă prevederi Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 72 din 28 mai 1996, statuând că sunt constituționale. Pe de altă parte, soluționarea contestației administrative nu se amână *sine die*, principiul liberului acces la justiție fiind garantat de prevederile art. 188 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, potrivit căruia deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă. Fixarea condițiilor și limitelor dreptului de acces la justiție se realizează prin prevederile cuprinse în titlul IX al Codului de procedură fiscală. Prevederile art. 23 alin. (11) și (12) din Constituție privind prezumția de nevinovăție și legalitatea pedepsei nu sunt incidente în materie civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2005, **Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sepe Instalcom” — S.R.L. din Orăștie într-o cauză având ca obiect o acțiune în contencios administrativ prin care s-a solicitat anularea unei decizii de impunere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia invocă încălcarea prin textele de lege criticate a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21, art. 23 alin. (8) și (9) [devenit art. 23 alin. (11) și (12) din Constituția revizuită] și art. 48 alin. (1) și (2) [devenit art. 52 alin. (1) și (2) din Constituția revizuită], precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără a arăta însă în ce constă această încălcare.

Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate „este neîntemeiată, întrucât, împotriva deciziilor emise în soluționarea contestației de către organul administrativ, reclamanta are calea acțiunii în contencios în conformitate cu dispozițiile art. 187 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003”. Instanța de judecată arată, de asemenea, că „reclamanta are și calea de a se adresa instanței cu acțiune în contencios administrativ în condițiile art. 6—12 din Legea nr. 554/2004”.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 183 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. După sesizarea Curții Constituționale prin Încheierea din 22 septembrie 2005, Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005, iar textele de lege criticate au fost renumerotate. În prezent, dispozițiile legale criticate sunt prevăzute la art. 184 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din ordonanță care au următorul cuprins:

— Art. 184 alin. (1) lit. a) și alin. (3): „(1) *Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:*

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă; [...]

(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.“

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca aducând atingere prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (8) și (9) [devenit art. 23 alin. (11) și (12) privind prezumția de nevinovăție și principiul legalității pedepsei, din Constituția revizuită] și art. 48 alin. (1) și (2) [devenit art. 52 alin. (1) și (2) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, din Constituția revizuită].

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă, totodată, în susținerea acesteia, și prevederile art. 6 paragraful 1 teza întâi, privind dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prin dispozițiile art. 184 alin. (1) lit. a) legiuitorul a adoptat, în materie fiscală, o normă similară celei cuprinse în art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă (în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2001 și prin Legea nr. 219/2005), potrivit căreia instanța putea suspenda judecata „când se ivesc indiciile unei infracțiuni, a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea”. Or, cu privire la acest din urmă

text de lege, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 72 din 28 mai 1996, publicată Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 2 august 1996, statuând că este constituțional. Cu acest prilej Curtea a reținut că „întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoindnic justificată și consacrată ca atare și de prevederile art. 19 alin. 2 din Codul de procedură penală [...]. În același sens, nu trebuie ignorate nici prevederile art. 22 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat, în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia“.

Curtea reține că, pentru identitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în materie fiscală, în ceea ce privește suspendarea facultativă a procedurii de soluționare a contestației formulate împotriva actelor administrative fiscale, și anume atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.

Totodată, prin Decizia nr. 409 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.063 din 16 noiembrie 2004, Curtea a stabilit, în soluționarea unei excepții privind dispozițiile art. 174—187 din Codul de procedură fiscală (care includ și pe cele criticate în prezenta cauză), că acestea „nu instituie [...] jurisdicții speciale administrative“ în sensul art. 21 alin. (4) din Constituție. Totodată, potrivit deciziei menționate, „textele din Codul de procedură fiscală reglementează proceduri de recurs administrativ, prin care se lasă posibilitatea organelor care au emis actele administrative atacate, sau organelor superioare acestora, de a reveni asupra măsurilor luate sau de a le redimensiona în limitele prevăzute de lege“. Cu același prilej, Curtea a mai reținut că „actele de soluționare de către organele administrative a contestațiilor, respectiv a reclamațiilor formulate potrivit

dispozițiilor din Codul de procedură fiscală, nu sunt, așadar, acte de jurisdicție, ci acte administrative supuse cenzurii instanței de judecată“.

De asemenea, prin Decizia nr. 449 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.144 din 3 decembrie 2004, Curtea a arătat că, din perspectiva dispozițiilor art. 187 alin. (2) [devenit art. 188 alin. (2) în urma republicării Codului de procedură fiscală], conform cărora „deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă“, „nu se poate susține existența unei îngrădiri a dreptului de acces liber la justiție, textul de lege menționat oferindu-i contestatorului posibilitatea de a supune controlului instanței judecătorești inclusiv decizia de suspendare a soluționării contestației pe cale administrativă“.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală stabilește, în titlul IX, condițiile exercitării dreptului de a recurge la justiție pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei lezate printr-un act administrativ fiscal.

În consecință Curtea constată că textele de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, celor ale art. 52 alin. (1) și (2) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și nici dispozițiilor art. 6 paragraful 1 teza întâi privind dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Referitor la invocarea încălcării prevederilor art. 23 alin. (11) și (12) din Constituție, Curtea observă că acestea nu sunt incidente în cauză, întrucât prezumția de nevinovăție și principiul legalității pedepsei sunt proprii materiei penale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 184 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sepe Instalcom“ — S.R.L. din Orăștie în Dosarul nr. 3.875/2005 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 141

din 21 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Neagu în Dosarul nr. 2.508/P/2005 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise, solicitând totodată judecarea cauzei în lipsă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 2.508/P/2005, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ioan Neagu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul legal criticat aduce atingere dreptului la apărare, deoarece nu permite administrarea probei cu martori în vederea dovedirii netemeinicii actelor dispuse de procuror. Astfel, partea interesată nu-și poate formula o apărare eficientă, deoarece plângerea se judecă doar pe baza lucrărilor și a materialului existente la dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate, nefiind posibilă administrarea altor probe.

Tribunalul Suceava — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care a invocat jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece procedura de soluționare în fața instanței de judecată a plângerii formulate împotriva soluțiilor de netrimiteră în judecată dispuse de procuror oferă părții interesate deplina libertate de a demonstra judecătorului ilegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul probator existente la dosar, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele care au fost deja administrate, respectiv înscrisuri noi. Pe cale de consecință, prevederile legale supuse controlului nu numai că nu aduc atingere dreptului la apărare, dar sunt destinate să asigure condițiile pentru deplina lui exercitare. În cadrul plângerii în fața instanței de judecată, petentul are libertatea de a-și angaja apărător și de a-și apăra drepturile și interesele prin mijloacele prevăzute de lege și cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale prevăzute de lege pentru exercitarea dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală referitoare la „*Plângerea în fața instanței împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată*”.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 440 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 4 ianuarie 2005, și Decizia

nr. 66 din 3 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 17 februarie 2005, Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate ca neîntemeiate, pentru considerentele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Neagu în Dosarul nr. 2.508/P/2005 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI COMERȚULUI

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului economiei și comerțului nr. 742/2004 privind aprobarea Sistemului de monitorizare a calității benzinei și motorinei

Având în vedere prevederile art. 13 alin. (2¹) din Hotărârea Guvernului nr. 689/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață a benzinei și motorinei, modificată și completată prin Hotărârea Guvernului nr. 15/2006, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 738/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Comerțului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei și comerțului emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului economiei și comerțului nr. 742/2004 privind aprobarea Sistemului de monitorizare a calității benzinei și motorinei, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.081 din

19 noiembrie 2004, se înlocuiește cu anexa la prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei și comerțului,
Codruț Ioan Șereș

București, 10 februarie 2006.
Nr. 58.

SISTEMUL DE MONITORIZARE a calității benzinei și motorinei

Sistemul de monitorizare a calității benzinei și motorinei asigură atât monitorizarea calitativă, cât și cantitativă.

SECȚIUNEA A

Agenții economici care introduc pe piață benzină și motorină sunt obligați să verifice în laboratoarele proprii sau în alte laboratoare, pentru fiecare lot de benzină și motorină introdus pe piață, toate specificațiile tehnice prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 689/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață a benzinei și motorinei, cu modificările și completările ulterioare.

Distribuitorii, agenții economici care comercializează benzină sau motorină către utilizatori, au obligația de a păstra înregistrarea tuturor cantităților de benzină și motorină comercializate, precum și rapoartele de încercări aferente acestora, cel puțin un an.

SECȚIUNEA B

1. Ministerul Economiei și Comerțului monitorizează respectarea cerințelor privind calitatea benzinei și motorinei, prin eșantionare.

2. Activitatea de eșantionare constă în prelevarea probelor de benzină și motorină și efectuarea încercărilor de determinare a parametrilor specificațiilor tehnice prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 689/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Reprezentanții Ministerului Economiei și Comerțului pot fi observatori la prelevarea probelor.

3. Activitatea de eșantionare se realizează de laboratoare de încercări, de organisme de certificare de produs sau de organisme de inspecție de terță parte, recunoscute în acest scop de Ministerul Economiei și Comerțului.

4. Recunoașterea acestor organisme se face în urma unui proces de evaluare bazat pe criteriile prevăzute în anexa nr. 1.

5. Lista organismelor recunoscute pentru efectuarea activității de eșantionare a benzinei și motorinei se aprobă prin ordin al ministrului economiei și comerțului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

6. Organismele recunoscute pentru efectuarea activităților de eșantionare vor transmite Ministerului Economiei și Comerțului rezultatele încercărilor efectuate asupra probelor și o copie a procesului-verbal de eșantionare, în maximum 24 de ore din momentul prelevării probei.

7. Procesul-verbal de eșantionare va fi completat în conformitate cu modelul prevăzut în anexa nr. 2 și se va întocmi în 3 exemplare:

— un exemplar pentru distribuitorul de la care s-a prelevat proba;

— un exemplar pentru organismul recunoscut să efectueze eșantionarea;

— un exemplar pentru Ministerul Economiei și Comerțului.

8. Metodologia de eșantionare este prevăzută în anexa nr. 3.

9. Pe recipientele utilizate pentru prelevarea probelor de benzină și motorină se aplică o etichetă ce conține informațiile prevăzute în anexa nr. 4.

Informațiile de pe eticheta aferentă probei, referitoare la proveniența acesteia, trebuie să fie complete și lizibile. Eticheta se aplică pe recipientul pentru prelevarea probei astfel încât să nu se desprindă sau să nu se detașeze ușor ulterior.

10. Ministerul Economiei și Comerțului stabilește care este numărul minim anual de probe, locul și momentul prelevării probelor, precum și organismul recunoscut care efectuează eșantionarea.

11. Probele se analizează în maximum 24 de ore din momentul prelevării. Dacă rezultatele încercărilor nu sunt conforme cu prevederile specificațiilor tehnice prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 689/2004, cu modificările și completările ulterioare, probele se preiau de un alt organism recunoscut și sunt analizate în maximum 24 de ore.

Încercările suplimentare efectuate de cel de-al doilea organism recunoscut sunt asistate de un reprezentant al organismului care a efectuat primele încercări.

În cazul în care rezultatele încercărilor suplimentare sunt conforme cu specificațiile tehnice prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 689/2004, cu modificările și completările ulterioare, cheltuielile aferente acestora sunt suportate de organismul recunoscut care a efectuat primele încercări.

12. Organismele recunoscute de Ministerul Economiei și Comerțului sunt obligate să dovedească anual intercompararea rezultatelor încercărilor lor.

13. Pentru aplicarea ordinului se organizează în cadrul Ministerului Economiei și Comerțului o comisie a cărei componență nominală se aprobă de către secretarul de stat coordonator.

14. Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul sistem de monitorizare a calității benzinei și motorinei.

*ANEXA Nr. 1
la Sistemul de monitorizare
a calității benzinei și motorinei*

CRITERII DE EVALUARE a organismelor în vederea recunoașterii

Condiții minime pe care organismele trebuie să le îndeplinească:

1. să fie acreditate pentru încercările, domeniul/schemele de certificare privind calitatea benzinei și motorinei;

2. să dețină asigurare de răspundere civilă;

3. să demonstreze că au capacitate proprie de prelevare a probelor, că sunt dotate cu echipamente

corespunzătoare pentru efectuarea încercărilor conform metodelor prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 689/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață a benzinei și motorinei, cu modificările și completările ulterioare.

*ANEXA Nr. 2
la Sistemul de monitorizare
a calității benzinei și motorinei*

**PROCES-VERBAL
de eșantionare în vederea determinării specificațiilor tehnice**

Nr.

Încheiat astăzi, ora, între:

Distribuitor, reprezentat
(denumirea stației, adresă, telefon, fax, e-mail)

prin, și
(numele, funcția)

Organismul recunoscut pentru efectuarea activității de eșantionare,
(denumirea organismului recunoscut, adresă, telefon, fax, e-mail)

reprezentat prin,
(numele, funcția, nr. legitimație)

În conformitate cu prevederile art. 13 ale Hotărârii Guvernului nr. 689/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață a benzinei și motorinei, cu modificările și completările ulterioare, am procedat la prelevarea următoarelor probe:

Nr. crt.	Denumirea produsului	Furnizorul/ Furnizorii	Cantitatea din care s-a prelevat proba (U.M.)	Cantitatea preluată (U.M.)	Parametrii de determinat	Nr. pompă	Nr. sigilii			Observații
							Proba pentru laborator	Contra-proba	Proba-martor	
1.									
2.									
3.									
.									
.									
.									

Reprezentantul stației a primit spre păstrare probele-martor introduse în recipiente curate și uscate.

Probele reprezentând proba pentru laborator și contraproba au fost preluate pentru a fi expediate la Laboratorul pentru efectuarea încercărilor.

*Reprezentantul organismului recunoscut
pentru efectuarea activității de eșantionare,*
.....

Reprezentantul stației,
.....

*ANEXA Nr. 3
la Sistemul de monitorizare
a calității benzinei și motorinei*

METODOLOGIE DE EȘANTIONARE

În vederea determinării parametrilor prevăzuți în specificațiile tehnice pentru benzină și motorină se prelevează trei probe, identificabile oricând:

— proba pentru laborator: cantitatea de produs prelevată dintr-un lot pentru a permite determinarea de către organismul recunoscut a parametrilor specificațiilor tehnice prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 689/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață a benzinei și motorinei, cu modificările și completările ulterioare;

— contraproba: proba care se utilizează pentru efectuarea încercărilor suplimentare atunci când rezultatele încercărilor asupra probei pentru laborator au evidențiat neconformitatea acesteia cu specificațiile tehnice prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 689/2004, cu modificările și completările ulterioare;

— proba-martor: proba care se păstrează de către distribuitor.

În toate cazurile probele prelevate vor fi sigilate. Aceste sigilii se vor aplica pe eticheta aferentă probelor.

Înainte de utilizare recipientele pentru prelevarea probelor trebuie să fie verificate din punct de vedere al integrității și etanșeității. Recipientul se închide cu un capac prevăzut cu o garnitură nedeteriorată, rezistentă la benzină și motorină.

Probele vor fi introduse numai în recipiente destinate în mod special pentru acest scop, care trebuie să fie curate și uscate.

Proba-martor și contraproba vor avea sigilii duble. Un sigiliu va fi al distribuitorului de benzină sau motorină supusă verificării, iar celălalt sigiliu va fi al organismului recunoscut pentru efectuarea activității de eșantionare.

Posesorii celor trei probe nu au dreptul să distrugă sau să modifice starea probei aflate în păstrarea lor.

Cantitatea necesară pentru cele trei probe de benzină este de 9 litri, iar pentru motorină, de 4,5 litri.

Persoana care prelevează proba are responsabilitatea de a manipula, ambala și transporta proba respectivă de la locul de prelevare până la laboratorul care efectuează încercările.

Proba-martor sigilată se păstrează timp de 30 de zile la loc ferit de razele soarelui, într-o cameră răcoroasă, uscată și ferită de praf.

Contraproba sigilată și nefolosită se păstrează timp de 30 de zile la loc ferit de razele soarelui, într-o cameră răcoroasă, uscată și ferită de praf, după care poate fi recuperată de distribuitor.

Evidența probelor prelevate se va ține într-un registru special al laboratorului care efectuează încercările. În registrul special de evidență se înscriu informațiile menționate pe etichetele fixate la probele sigilate.

Prelevarea probelor se realizează cu respectarea normelor de protecție a muncii și a normelor de prevenirea și stingerea incendiilor.

Metodele de referință pentru determinarea parametrilor aferenți specificațiilor tehnice prevăzute în anexele nr. 2, 3, 4 și 5 la Hotărârea Guvernului nr. 689/2004, cu modificările și completările ulterioare, sunt cele prevăzute în art. 15 din Hotărârea Guvernului nr. 689/2004, cu modificările și completările ulterioare.

*ANEXA Nr. 4
la Sistemul de monitorizare
a calității benzinei și motorinei*

Denumirea organismului recunoscut care efectuează activitatea de eșantionare

Proba pentru laborator/Contraproba/Proba-martor

Nr. sigiliu

Loc pentru sigiliu

ETICHETA PENTRU PROBĂ
(însoțește fiecare probă de produs)

Nr. și data procesului-verbal de eșantionare

Denumirea produsului

Numărul de identificare pentru pompă

Distribuitorul de la care s-a prelevat proba

Data și ora prelevării

*Reprezentantul organismului recunoscut
pentru efectuarea activității de eșantionare,*

.....
(numele, funcția, semnătura și ștampila)

Reprezentantul stației,

.....
(numele, funcția, semnătura și ștampila)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 114159